

[Iver Poulsen.]

eksporten, det vil altså sige for vore valuta-indtægter, må det påregnes, at det i de næste år vil være nødvendigt at fortsætte en politik, der går ud på i rimeligt omfang at udnytte de foreliggende muligheder for at optage lån i udlandet.

Finansministeren siger altså her, at regeringen helt har glemt at tage landets fremtidige indtjeningsmuligheder med i beregningen, da regeringen lavede den helhedsløsning, som skulle genskabe den økonomiske balance her i landet. Det tør nok siges at være en meget alvorlig mangel ved det, man betegner som en økonomisk helhedsløsning. Helhedsløsningen forudsætter altså ifølge den højtærede finansminister, at vi skal låne os ud af vore vanskeligheder ved at optage udenlandske lån i rimeligt omfang. Hertil vil jeg gerne sige, at dette er udtryk for en så letsindig økonomisk politik, at jeg aldrig havde tænkt mig den mulighed, at Danmark skulle få en regering, der turde inklade sig på at føre en sådan politik.

At regeringen ikke har ønsket at høre efter vore gentagne advarsler, har jo sine politiske grunde. Men at regeringen har turdet og stadig tør vende det døve øre til, når nationalbanken ustandselig gentager de samme advarsler, det er for mig ganske ubegribeligt.

Vore valutareserver er brugt op, og for så længe som muligt at skjule sandheden og bunden af valutakassen for befolkningen og give den et fuldstændigt vrangbillede af vor alvorlige økonomiske situation ønsker regeringen altså nu at pantsætte landet for at skaffe penge til at opretholde et forbrug, som vi ikke har råd til, og som altså kun kan opretholdes på kredit. Vi kan naturligvis godt under visse forhold gå med til at optage udenlandske lån, men lån er nu engang noget, der både skal forrentes og tilbagebetales, og når vi ikke først og fremmest har udnyttet vore hjemlige muligheder for at fremskaffe den nødvendige kapital ved at give opsparingen

rimelige og tålelige vilkår, finder vi det uforvarsligt at gå lånevejen for blot at stimulere vore valuta-indtægter, og navnlig finder vi det uforvarsligt at betro den siddende regering flere penge.

Endelig vil jeg understrege, at selv om vi, der optager lånene, måske får en kortvarig øjeblikkelig fordel ved lånoptagelsen, skal de kommende slægter være med til at betale vort gilde, og det kan ikke være rigtigt.

Når den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale siger, at helhedsløsningen forudsætter en politik, der går ud på i de nærmeste år at optage lån i rimeligt omfang, vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, om ministeren vil og kan nærmere præcisere, hvad ministeren mener med „de nærmeste år“, hvor lang tid det drejer sig om, og endvidere spørge om, hvad ministeren forstår ved „i rimeligt omfang“. For hvis ministeren med „i rimeligt omfang“ forstår en fortsættelse af optagelse af udenlandske lån i det iltempo, som ministeren har haft på i år med en udenlandsk gældsstiftelse på 1 milliard kr. pr. kvartal, synes jeg rigtignok, at her er et område, hvor der burde sættes ind med fartbegrænsning.

Efter det, jeg har sagt her, må det være klart, at mit parti ikke kan støtte det foreliggende lovforslag.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker de ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget, og jeg kan da også godt udstrække takken til de ordførere, jeg forstod ikke var aldeles afvisende, men gerne ville have lejlighed til at se nærmere på lovforslaget.

Man har i diskussionen her været lidt inde på forholdet mellem helhedsløsningen og dette lån, eller denne lånebemyndigelse må jeg hellere sige, for det er ikke lån endnu. Man har ligesom villet lade skinnegennem, at ønsket om at få denne bemyndigelse er udtryk for manglende tillid til helhedsløsningen. Jeg vil dertil sige, at som det har været berørt under den tid-